

Korrespondancen

Chicago, Ill.

Naar Korrespondenten fra Chicago i Nr. 35 af „Danfæren“ forveksler Missionsmødet i Gethsemane Menighed med et af vore sædvanlige Fællesmøder, saa har det vel sin Grund deri, at næsten alle vore efterskader bliver et Slags Fællesmøder derved, at der altid er en Del af de andre Menigheders Medlemmer til Stede ved saadanne; og da han kun, saa vidt mig bekendt, var med til vort Søndags-Eftermiddags-Møde, ved hvilket Pastor C. S. Jensen holdt Foredrag, saa har han kun — men det ganske møtteri — gængsigt Soveindholdet af, hvad han der hørte og intet mere.

Det fryder os dog altid at læse hans hyperlige Meddelelser fra Chicago, thi han har en sjældent Evne til at faa alt med, som er værd at nævne, af det han ved om, har set og hørt; men da han hører til Ebenezer-Kredsen, saa er hans Meddelelser — som rimeligt er — mest fra den Kant, og saaledes bliver Gethsemane-Kredsen Stedhorn i dette Stykke, idet vi ikke hidindtil har haft nogen Skribent iblandt os.

Naar derfor underlegtede Redaktions nu efter flere Aars Tavsheds i en oplæsning til at gribe Benen an for at sende nogle saa Ord direkte fra Gethsemane-Kredsen, Maplewood, Chicago, saa har det sin Grund deri, at hans genoplyvede Øje klarlig ser, at „ikke Salvedelen“ forkyndt af de Betsignelser, Herren har forundt os i Chicago ved vore større Fællesmøder og nu sidst ved vort Missionsmøde i Gethsemane.

Fællesmøder har vi skiftet med de andre Menigheder af vor danske forenede Kirke den sidste Søndag i hver Maaned, som har fem Søndage; disse Møder er til stor Betsignelse, Opbyggelse og Glæde for os alle — takket være Herren derfor.

Men det af Referenten i „Danfæren“ Nr. 35 bestrøgne Møde var ikke et af vore sædvanlige Søndags-Fællesmøder, men et sjældent betsignet Missionsmøde, som varede i flere Dage, nemlig fra 21.—24. April, og ved hvilket flere Prædiker talte.

Da Korrespondenten i nævnte Nr. af „Danfæren“ alt udførlig har omtalt Pastor C. S. Jensen's Foredrag, saa skal jeg ikke optage Plads med at sige mere derom, men kun bemærke, at flere udtalte sin Glæde over at have hørt det, og saa skrive frem til at meddele lidt af det, den forrige Meddeler ikke fik med.

At tilrejsende Prædiker var foruden C. S. Jensen fra Waupaca, Wis., Pastor A. J. Scholm fra Menon, Ia., her, og af Chicago Prædikerne var L. Peteren, B. Nielsen og Stedets Præst C. C. Wengers, hvilke alle talte ved Mødet.

Vi havde strengt Vintervej her i de Dage, men til Trods derfor var alle Møderne ret godt besøgte og om Søndagen var der saa mange med, at der maatte sættes Stole til dem i Kirkens Midtergang; til Betsigningen Søndag Aften var der imellem 200 til 300 Mennesker, men alt dette er jo for saa vidt kun det ydre ved Sagen, dog lige fuldt nødvendigt for et godt aandeligt Resultat og derfor ogsaa vor Taknemlighed og Glæde værd overfor Herren.

Men det, vi af alt var og er mest glade og taknemmelige for, er dog dette, at den store Forsamling ikke kom forgæves; thi der lod et sjældent klart, kraftigt og betsignet Vidnesbyrd til os, ved Herrens Tjenere, om Synd og Naade. Vi — Guds troende Børneskole — sølte Drede's og Mandens genoplyvende Prædiker, som ansporede os til med større Ålvor og bedre Forfat at løbe paa Banen for at opnaa Raadet for vor Tro, Sjælens Frelse — vort største Haab og Glæde. — Herren giv os ved Helligaandens Våg og Kraft Naade til at være varagtige heri, og mere Jævel til ogsaa at faa andre med.

Saa er det da ogsaa vort Haab og Ønske, som det har været vor Bøn, at en eller flere Sjæle som hidindtil har sovet Syndens og Dødens Søvn, maatte være blevene genopvakte og genoplyvede ved det Guds Ord, der lod ved vort Missionsmøde; thi det — og ene det — er mægtigt

til at gøre vore Sjæle jalige ved Troen paa Guds Naade for os Syndere i Kristus Jesus vor Frelser. Na, det var et høbdigt og betsignet Missionsmøde, som vi mindes med Tak til Herren.

En kærlig Gilsen med Tak til Pastorerne Scholm og Jensen for Besøget i Chicago — fra eders i Redaktions.

Fra Staplehurst.

Vinteren var lang og haard og saa paa disse Egne; omfider maatte den paffe lammen og vige for Fjortaaersjølens Straaler. Marts fik os til at tro, at Vinteren var helt borte for i Mar; men nei! vi fik Besøg af den igen sidst i April, og det blev det ganske møtteri — gængsigt Soveindholdet af, hvad han der hørte og intet mere.

Om Regnar Nabel fra Minden er der fortalt i „Danfæren“. Han var til Gudsstjeneste i vor Frelser's Kirke i Staplehurst om Søndagen. Dagen efter blev han syg, den følgende Lørdag blev han ført til sit hjem og to Timer derefter døde han.

„Meddeler“ var til Stede ved en Samtale mellem to, hvoraf afvæde var den ene. Deres Navn udtales ligesom Abels, Adams og Gnas Søn. Det hedder om ham „Abels Hjerte flamme med.“

„Na, det staar der.“ „Deres Hjerte flamme ogjaa, men det er for at faa Folk asjureret.“

„Ja!“ „Derfor De blev et omvendt Menneſte og Deres Hjerte kom til at flamme af Kærlighed til Jesus, saa kunde De komme til at brænde for Deres Medmenneskers Frelse, lige som De nu arbejder for at faa Dem livsforsikrede“

„Maaffe.“ „Derfor De saaledes i Raat med Herren vilde bruge Deres Evner i Guds Riges Tjeneste, da kunde De maaffe blive Kredsmisionær i Nebraska, og den Gerning vilde der være et Indhold i, som kunde faa frelsende Betydning for Deres Medmennesker.“

„Ja, det kunde der,“ sagde Mr. Nabel med et Smil, og Samtalen blev afbrudt.

Byens engelske Skole slutter i næste Uge med en Festsighed for Graduerterne i den presbyterianske Kirke. Festsittalen skal ved den Festsighed holdes af en katolsk Præst fra Seward. Det lyder gaadefuldt. Mon da Skoledirektionen har glent, at Skolen i Staplehurst bestaar af Børn af en hovedsagelig protestantisk Befolkning, og at det er menighedsløst at stille en Katolik op som Festsittaler i en Forsamling af protestantiske Skolebørn med deres Forældre, som er indbudt.

Nylig har Prædikerne A. M. Andersen og S. J. Dahlstrøm besøgt Staplehurst og holdt Gudsstjeneste og Møder. Vi talter for Møderne og Besøget og siger: kom igen! Venlig Gilsen til Læsefrelsen. Meddelelser.

Eugene, Oregon.

Det var ikke af Mangel paa Oplevelser, naar vi ikke fulgte Opfordringen, da Scriba skrev: Strid dog! Og „Mar“ gættede heller ikke Grunden, idet han skød efter Standens Nord for os.

Men der er jo alligevel stor Forskel paa at være monopolleret Skribent i „Danfærens By“ og paa at være Redskribent for Kolonien Danebo. — Ja, Læseren ved vel, at

vor Koloni her ved Eugene hedder Danebo? — Og en Ting til: Medens „Mar“ synes at turde gaa ud fra, at hvad der har interesseret os selv, maa ogsaa kunne interessere Resten af Verden, saa er jeg ikke nær saa dristig.

Thi det er da ellers ikke bare i Østfjeld, at man oplever saadanne Begivenheder som at Miss den valges til „dit“ og Mr. den til „dat“, eller at Mrs. saa og saa, som var jeg, er bleven rask igen. Men naar jaadant sker her, eller naar en jænger sin Farm, en anden bygger sig et nyt Hus, en tredje river et gammelt ned, en fjerde er borte paa Besøg, en femte har fremmede o.s.v. saa gaar jeg ud fra, at det kan ingen andre end vi selv have Interesse af at vide, og vi selv ved det jo, før vi læser det i „Danfæren“.

At man kan læse lignende Nyheder i „Eugene Morning Register“ eller i „Dishøj Dagly News“ eller i „Macine Humorist“, hvis sidstnævnte Organ eksisterer, det er en Sag for sig selv. Men „Danfæren“ er jo noget af et Verdensblad, det læses i et Par Verdensdele foruden i dette store Land.

Smidletid — saa lad mig nu fortælle, at „Nolen bluser alt“ i Danebos Haver. Lærken younger fine jmaa hvilke Sange fra Regn- og Telefonpælen, „Naturen holder Pinsefest“ og har gjort det længe. Dregons Jorbbær er allerede modne, skønt vi er først i Maj. Ribbæne begynder at faa røde Rinder. Væbler, Pærer, Svedfiser og Blommer og Kirsebær og mange andre Vær vokser om Kap, medens Sveden er i Afs, Bifferne i Blomster og Fjortaaersjælens „vælder“, frem. At tegner til en jærlig god og rig Høst, skønt vi har ikke noget tilgode hos vor Herre fra de forangaaende Aar. „Der er aldrig Misvækk“, sagde en Farmer forleden, en, som har været her en hel Del Aar og ved Besked med disse Ting.

Man spørger saa ofte sigtra: Er det sandt, at I har saa lang en Regntid som paa 9 Maaneder? Og forrige Sommer var der en Rejsebeskriver fra Colorado — jeg hukker ikke hans Navn — som gik i „Danfæren“, fordi her maatte da være rædsomt at bo i Vintertiden, naar det regner mest. Vi er naturligvis taknemmelige for saadan Meddelelse, men kan troste Bedkommende med, at vi har ingen Rød for den Sag. Vi vil da ogsaa henstille til vore kære „farende“ Landsmænd, som vil skrive om vore Forhold, at de standier og ser indenfor hos os, hilser paa os og smækker lidt med os. Og vil man skrive om Regntidens formentlige Rædser, saa bør man ikke nøjes med at fare her forbi i „Sommerens Lærhed.“ Selv om der findes „Gule paa Pæle“ i Nærheden af en Flod en halv Snees Mil herfra, behøver vi slet ikke at have nogen Rød her. I det hele taget er det nok vanskeligt at udgive Rejsebeskrivelser. Vi er jo alle skrøbelige, og hvem kan passe godt nok paa, naar han skal til at beskrive den store Sund, eller hvad det nu var, som „i fremmed Land han saa“. Paa samme Tid lad mig høre paa ovennævnte Spørgsmaal, at det er da baade vist og sandt, at vi har saa lang en Regntid som paa 9 Maaneder. Vi kan i Grunden gerne tilføje, at den ogsaa kan sættes til 10. Gud ske Tak! Thi der er jo fra ham, der kommer „Regn og frugtbar Lærhed“, som Paulus udtrykker sig. Sam, om hvem Digteren synger:

Man spørger saa ofte sigtra: Er det sandt, at I har saa lang en Regntid som paa 9 Maaneder? Og forrige Sommer var der en Rejsebeskriver fra Colorado — jeg hukker ikke hans Navn — som gik i „Danfæren“, fordi her maatte da være rædsomt at bo i Vintertiden, naar det regner mest. Vi er naturligvis taknemmelige for saadan Meddelelse, men kan troste Bedkommende med, at vi har ingen Rød for den Sag. Vi vil da ogsaa henstille til vore kære „farende“ Landsmænd, som vil skrive om vore Forhold, at de standier og ser indenfor hos os, hilser paa os og smækker lidt med os. Og vil man skrive om Regntidens formentlige Rædser, saa bør man ikke nøjes med at fare her forbi i „Sommerens Lærhed.“ Selv om der findes „Gule paa Pæle“ i Nærheden af en Flod en halv Snees Mil herfra, behøver vi slet ikke at have nogen Rød her. I det hele taget er det nok vanskeligt at udgive Rejsebeskrivelser. Vi er jo alle skrøbelige, og hvem kan passe godt nok paa, naar han skal til at beskrive den store Sund, eller hvad det nu var, som „i fremmed Land han saa“. Paa samme Tid lad mig høre paa ovennævnte Spørgsmaal, at det er da baade vist og sandt, at vi har saa lang en Regntid som paa 9 Maaneder. Vi kan i Grunden gerne tilføje, at den ogsaa kan sættes til 10. Gud ske Tak! Thi der er jo fra ham, der kommer „Regn og frugtbar Lærhed“, som Paulus udtrykker sig. Sam, om hvem Digteren synger:

„Han holder Havet i hule Haand Og spilder aldrig en Draabe.“

Naar vi mærker os dette, og vi ligeledes lægger Mærke til, hvorledes han har ordnet det for os med Forbelysningen af Regn og tør Vejr, saa er jeg vis paa, at selv det klageste Menneſte i Verden kunde ikke paatage sig at gøre det bedre.

I Vintertiden, naar Farmeren har mindst at bestille i Marken, regner det mest. Det fryder sjælden, og derfor tør Sneen, før den kommer med til os. Naar det Sner hos eder der, er det for Bjergene, regner det her. Men hvad, Sneen bliver jo omfider til Vand hos eder ogsaa. Det regner heller ikke hele Tiden her, lige saa lidt som det sner hele Tiden hos eder. Det er endog sjældent, at det regner en hel Dag uden Ophold, det er Bygvejr. Af og til skinner Solen igennem, og den kære

Gud spænder den mangelarbede Bue som en Spanke over os fra Bjerg til Bjerg, medens Jolk kører til Byen eller til Kirke. Vi har aldrig været hindret i en Gudsstjeneste endnu i de tre Vintre, jeg har været her. Og selv midt i Vintertiden, naar det allsaa regner mest, kan vi have hele Dage med Solskin, ja hele Uger i hvilke det ikke regner.

Om Fjortaaersjæl og om Efteraaret, naar Sæden skal lægges i Jorden og vokse, faar vi som Regel en god Regn af og til, som vi har behov. Forrige Aar var vel noget af en Undtagelse, idet vi ikke fik Regn af nogen Betydning fra midt i Marts og til sidst i Oktober. Men trods dette var her ikke Misvækk. Det viste sig ogsaa, da vi havde Høstprædiker. For det Tilfælde, at nogen maatte føle Trang til at klage over Høsten, havde Prædiken sat Salmen Nr. 65 op paa Tavlen; men de saa, som sang med kunde slet ikke synge den af Hjertet. Det mærkede man godt. Jeg kan altsaa med det samme glæde Meddeleren fra Staplehurst med, at vi har for Stik at holde Høstprædiken.

Saa fra Høstens Begyndelse, omkring ved 4. Juli og indtil Sæden er høstet og tørret, faar vi i Almindelighed aldrig Regn. Farmeren behøver ikke at løbe over Hals og Hoved for at bjærge Marskens Afgrøde. Han behøver heller ikke for den Sags Skyld at disputere med Satan om, hvorvidt det er raadeligt eller ikke at følge Jesus Jodspor ad Helligdommen til paa Herrens Dag. Han gør det heller ikke her i Danebo. Vi har fuldt Kirkesus hver Søndag saavel i Høsten som til andre Tider.

Men kan man nu forlange en bedre Orden i dette Stykke? nej, jeg synes, man bør hverken beklænde vor Herre eller beklage os.

I Menigheden gaar Sagerne sin jævne Gang. Fra April d. N. at regne har Kirken og Præsteboligen med sine 10 Acres Land været gæld-

fri. Det vovede vi trods det tørre Aar, skønt det drejede sig om en 600 Dollars. Kvindeforeningen aabnede Kampagnen med 50 Dollars, dernæst kom Mændene i spredt Tægtning — thi det var ingen Menighedsbeslutning — og de tog saa godt fat hver for sig, at der ikke blev Brug for dem, som Skriften kalder de stærke: de unge. De tog saa et andet godt Tag. Men det kneb altsaa ikke. Vetegnene har en af Menighedens ældre Medlemmer karakteriseret den økonomiske Tilstand her i Kolonien saaledes: „Her er saa rig, mange velhavende og ingen fattige.“ I hvert Tilfælde har vi godt kunnet klare Udgifterne, medens vi havde Gæld paa Kirkeindkomsten, og nu bliver det saa meget lettere, naar den er falden bort. Og selv om vi ikke kan indbyde vore Landsmænd til at komme og faa gratis Land, — og vi kan vel næsten ikke en Gang advartere os med billig Land — saa kan vi dog indbyde til et mildt Klima, hvor de, der har lyst til at bygge og bygge sig et hjem i Ly af Guds Menighed, altid kan finde en Vejledning. Der kommer da ogsaa nogen, som slutter sig til os af og til. Siden sidst jeg skrev „Nyheder“ er der optaget 8 Familier, en fra California, en fra Maine og en fra Portland, Oregon.

Søndagskolen forsjøger om muligt at opnaa et bedre Resultat med en hjemmelavet Plan for Lektier ud fra Valskøns Bøger. Selv ABC-Blaſten, som den kaldes, læser Bibelfortællinger. Man staver og læser lidt med disse Smaafolk, fortæller dem lidt af Indholdet og viser dem saa et tilsvarende Billede i Daves „Bibelen i Billeder.“ Vi synes — og det finder Fortællere hos Forældrene — at ABC-Læsning hører hjemme til og ikke Kirken.

Ru faar vi ogsaa Ferienkole. En af vore unge Kvinder, der spiller Orgel og underviser i Søndagskolen, er tillige Lærerinde i den amerikanske „Common School“. Og i Ferien har hun paataget sig at holde nogle Ugers Dansk- og Religionskole. Vi er altsaa ogsaa heldigt fælle med Hensyn til Skole. Thi selv om der ikke kan gives Religionsundervisning i den amerikanske Søndagskole, saa er den jo da heller ikke kristendomsindbydende, men meget mere kristendomsindbydende, naar der saaledes staar en Lærerinde, der ved sit Eksempel viser Vej til Herrens Hus og vidner om, at der er Kraft i Troen paa Kristus og hans Ord.

I Søndags — den 8. Maj — havde vi vort første Sommermøde i Skolen. Nu kan det for saa vidt holdes paa dansk Grund, som Prædiken og flere af Menighedens Læmmer ejer hvert sit Stykke af Skolen. Ungdommen vovede sig i flerkemmig Sang. Børnene tjente som Kirkeklokker, idet de sang en Sang, der kaldte den festsiddende Forsamling hen omkring Prædikestolen, der var beklædt med friske grønne Grene og Blomster. Spørgsmaalet lod saa: Har Guds Sjæl faaet lært dig de Betsignelses Sang?

Dg lad mig slutte med at spørge dig, kære Læser: Har han faaet lært dig den? Det er den frelste Sjæl inderlige, glade, taknemmelige, Lovsang til Lammet, som lod sig slagte for dine Synder, som tilgav dig alle dine Synder. Det er Hjertets inderlige Kærlighed til ham, som elskede dig først. Den kan du ikke lære dig selv, og heller ingen anden kan lære dig den, kun Gud kan ved sin Naad lægge den ind i dig, og han har gjort det, hvis din Kristendom er ægte. Du kan lære af dig selv, at du er en Synder, og du kan nok ogsaa føle dig til, at du behøver en Frelser. Du kan læse, og du kan blive undervist af andre om Sallighedens Vej; Men kun Gud kan beslegle dig med Forjættelsens Hellig-Naad; ingen anden kan lægge de helliges Frydefang ind i din Sjæl.

Port.

Udsalg ved Aarsmødet Racine, Wis. — 1.—7. Juni 1910. Igeform tidligere vil der ogsaa i Aar under Aarsmødet blive holdt Udsalg af Bøger, Smaafskrifter, Kort o. s. v. fra Samfundets forlagshus. Medens det i fjor væsentligt gik ud paa at sælge brandskadede Bøger, vil der i Aar blive lagt mere Vægt paa at fremvise Nyheder, haade paa Litteraturens og Kunstens Omraade. Et betydeligt Udvalg af de nyeste Bøger saavel kristelige som historiske og litterære vil forefindes. Desuden vil der blive anrettet en „Bargain Counter“, hvorpaa vil findes forskellige udsøgte Artikler fra Restbeholdningen af det beskadigede Lager, samt diverse nye Bøger og Genstande, der af forskellige Grunde sælges til meget nedsatte Priser. Af Specielgenstande nævnes følgende: 1. Haandbog for den forenede danske evang.-luth. Kirke i Amerika... Pris .10 2. Daabsminde i Bogform... „ .25 3. Brevfort med Billeder af Samfundets Skoler og forlagshus, pr. Duffin... „ .25 4. Erindring fra Aarsmødet... „ .10 Brevpapir og Konvolutter samt andre nødvendige Skrivekræfter tilstilles gratis. Frimærker vil kunne købes paa Stedet. Kom til Aarsmøde belavet paa at tage et godt Parti af Huset's Varer med hjem. De gør Dem selv, Deres Omgivelser og Sagen en Tjeneste dermed. Danish Lutheran Publ. House